

тѣло и си заминаваме спокойно. А сега, този младежъ диша бързо, бързо и не иска да си замине. Седятъ всички наоколо му и не могатъ да му помогнатъ.

„Бждете разумни“, казва Христосъ. Ако този момъкъ бѣше разуменъ, той нѣмаше да се намѣри въ туй положение. И грѣхътъ, и грѣхопадането въ свѣта, това е едно отсъствие на човѣшкия разумъ. Хора, които нѣматъ разумъ, само тѣ грѣшатъ. А когато дойде разумътъ, казва: „Ще изпратя духа си“. Този Божественъ Духъ, той носи разумъ. Като влѣзе този Духъ въ насъ, той ще внесе разумността. А щомъ влѣзе разумниятъ животъ въ насъ, ние ще знаемъ да приложимъ първата заповѣдъ на любовта. Само единъ разуменъ човѣкъ може да приложи тази заповѣдъ: „Да възлюбимъ Господа Бога нашего съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. И тогава нѣма па се питаме, трѣбва ли да обичаме или не? Единъ математикъ има извѣстна задача. Веднага взима извѣстна формула, знае я и по нея започва да рѣшава. Само разумниятъ човѣкъ знае тази формула, по която може да приложи Божията Любовь. И той казва: „Първиятъ и великиятъ законъ, върху който се гради този разуменъ животъ, това е Божията Любовь“.

Бесѣда, държана на 16 IX 1923 г.